Spis 9 Afs 111/2013 byl spojen se spisem číslo 9 Afs 102/2013 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

9 Afs 102/2013 - 38

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **FVE CZECH, a. s.**, Bubenečská 606, Praha 6, zast. JUDr. Jiřím Kadeřábkem, advokátem se sídlem Michalská 4, Litoměřice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 21. 2. 2012, č. j. 1982/12 - 1200 - 506330, ze dne 31. 10. 2011, č. j. 9631/11-1200-506330, rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2013, č. j. 14597/13/5000-14203-711217, a rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 10. 2012, č. j. 11912/12-1200-506330, ze dne 27. 11. 2012, č. j. 13115/12-1200-506330, a ze dne 26. 7. 2012, č. j. 8512/12-1200-506330, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně proti rozsudkům Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 10. 2013, č. j. 15 Af 154/2012-33, č. j. 15 Af 174/2011-31, č. j. 15 Af 84/2013-27, č. j. 15 Af 401/2012-27, č. j. 15 Af 399/2012-28, a č. j. 15 Af 352/2012-29,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 Afs 102/2013, 9 Afs 108/2013, 9 Afs 109/2013, 9 Afs 110/2013, 9 Afs 111/2013 a 9 Afs 112/2013 **se spojují** ke společnému projednání s tím, že nadále budou vedeny pod sp. zn. 9 Afs 102/2013.

II. Kasační stížnosti **se zamítají**.

III. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobami podanými u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení v záhlaví označených rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, resp. žalovaného, jimiž byla zamítnuta odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně o stížnostech na postup plátce daně společnosti ČEZ Distribuce, a. s., při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „odvod“) podle § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů.

[2] S účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ke dni 1. 1. 2013 se žalovaným namísto původně žalovaného stalo v řízeních navazujících na rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem Odvolací finanční ředitelství.

[3] Krajský soud, vycházeje ze závěrů pléna Ústavního soudu vyjádřených v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, č. 220/2012 Sb., žaloby v záhlaví označenými rozsudky zamítl.

[4] Proti těmto rozsudkům podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) ze shodných důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnosti. Stěžovatelka předně uvedla, že se odvod bez objektivních důvodů vztahuje pouze na elektřinu vyrobenou ze slunečního záření a v rámci této skupiny pouze na zařízení o výkonu větším než 30 kW uvedená do provozu v letech 2009 a 2010, čímž došlo k porušení ústavního principu rovnosti. Zavedení odvodu představovalo též zásah do právní jistoty a legitimního očekávání vzniklých na základě předchozí právní úpravy, jež obsahovala garanci návratnosti investice v období 15 let a po stejnou dobu i určitou výši výnosů. Na odvod lze dle názoru stěžovatelky aplikovat závěry Ústavního soudu uvedené v nálezu pléna ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 57/11, č. 119/2011 Sb., a uzavřít, že tento není daní, nýbrž změnou právního nároku, který byl v minulosti státem garantován. Zavedením odvodu byl dále porušen princip zákazu retroaktivity, neboť nejsou dány žádné důvody veřejného zájmu, které by mohly jeho retroaktivní účinky ospravedlnit. Stěžovatelka označila výklad zvolený Ústavním soudem v citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ve vztahu k zahraničním investorům za rozporný s mezinárodními závazky České republiky a právem Evropské unie. Z těchto důvodů navrhla zrušení napadených rozsudků a vrácení věcí krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ve vyjádřeních ke kasačním stížnostem zcela ztotožnil se závěry uvedenými v napadených rozsudcích krajského soudu, jakož i v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, a navrhl kasační stížnosti jako nedůvodné zamítnout.

[6] Repliky k vyjádřením žalovaného stěžovatelka nepodala.

pokračování

[7] Bližší rozvedení argumentace účastníků vzhledem k jejich vzájemné znalosti potřebné není.

[8] Podle § 39 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., samostatné kasační stížnosti proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání. V projednávaných věcech je kasačními stížnostmi požadováno přezkoumání v záhlaví označených rozsudků krajského soudu, jimiž byly zamítnuty žaloby proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem a žalovaného, která nevykazují s výjimkou časových období výběru odvodu žádnou podstatnou odlišnost. Skutková i právní souvislost projednávaných kasačních stížností je tak dána nejen totožností účastníků řízení, ale i dle stěžovatelky spornou právní otázkou, kterou je ústavní konformita napadených rozhodnutí; důvody (okruhy námitek) obsažené v jednotlivých kasačních stížnostech jsou přitom zcela shodné. Pro uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud samostatné kasační stížnosti spojit ke společnému projednání. Z důvodu procesní ekonomie tak učinil výrokem I. tohoto rozsudku.

II. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasačních stížností, a proto přezkoumal v záhlaví označené rozsudky krajského soudu v rozsahu a v rámci kasačními stížnostmi uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadená rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nedůvodné kasační stížnosti zamítl na základě úvah dále vyložených.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutková a právní situace nyní posuzovaných věcí je ve své podstatě totožná s věcí, kterou Nejvyšší správní soud řešil již ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012-40, publikovaném pod č. 2808/2013 Sb. NSS (dostupném – stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – na www.nssoud.cz), přičemž ani stěžovatelčina argumentace uplatněná v nynějších kasačních stížnostech nebyla způsobilá přesvědčit Nejvyšší správní soud o tom, že by měl svůj již dříve vyslovený právní názor změnit či revidovat. Dále Nejvyšší správní soud připomíná, že projednávanou materií se zabýval i v dalších rozhodnutích (srov. např. rozsudky ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 5/2013-35; ze dne 19. 4. 2013, č. j. 2 Afs 75/2012-35; ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013-30; ze dne 12. 6. 2013, č. j. 2 Afs 34/2013-29), která se všechna opírají o právní názor, jenž vyslovil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. V citovaném nálezu se Ústavní soud posuzoval ústavní konformitu odvodu z elektřiny ze slunečního záření ze všech hledisek včetně těch, které stěžovatelka přednesla v žalobách i kasačních stížnostech.

[11] S totožnou či obdobnou argumentací jako v nyní posuzovaných případech se Ústavní soud vypořádal také například v usneseních ze dne 3. 10. 2013, sp. zn. I. ÚS 1021/13 (přezkoumávajícím rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 94/2012-28), ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. III. ÚS 2704/13 (přezkoumávajícím rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 Afs 47/2013-24), ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. II. ÚS 2554/13 (přezkoumávajícím rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2013, č. j. 2 Afs 34/2013-29) či ze dne 9. 1. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1126/13 (přezkoumávajícím rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 91/2012-36).

[12] Pokud tedy stěžovatelka v kasačních stížnostech opětovně v obecné rovině namítá, že právní úprava odvodu za elektřinu ze slunečního záření porušuje princip rovnosti, legitimního očekávání a zákaz retroaktivity, Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na podrobnou argumentaci a právní závěry, předestřené v odůvodnění citovaného rozsudku č. j. 1 Afs 80/2012-40, a především v odůvodnění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, neboť tyto plně dopadají i na nyní posuzované případy a bylo by neúčelné je zde znovu podrobně rekapitulovat, ačkoliv se s nimi stěžovatelka i nadále neztotožňuje. Vykonatelné nálezy Ústavního soudu jsou dle čl. 89 odst. 2 Ústavy závazné pro všechny orgány i osoby, tedy i pro Nejvyšší správní soud. Polemika stěžovatelky s právním názorem Ústavního soudu, která je vedena převážně v obecné rovině bez konkretizace na individuální situaci stěžovatelky, není relevantní (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, či ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 9/06, případně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 Afs 27/2009-98).

[13] Souhrnně lze k věci konstatovat, že žalovaný, resp. původní žalovaný, dospěl procesně bezvadným způsobem k závěrům respektujícím relevantní zákonnou úpravu; práva stěžovatelky nebyla ve správních řízeních ani v rozhodnutích jimi završenými nikterak zkrácena. Krajský soud následně podané žaloby správně a s dostatečným odůvodněním zamítl, a to aniž by se při svém rozhodování dopustil jakéhokoliv pochybení způsobilého přivodit zrušení stěžovaných rozsudků.

III. Závěr a náklady řízení

[14] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, Nejvyšší správní soud jim dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu